

HRVATSKO
NARODNO
KAZALIŠTE
U ŠIBENIKU

Gavella
gradsko dramsko kazalište

Roland Schimmelpfennig

push up 1-3

REDATELJ
Dario Harjaček

ROLAND SCHIMMELPFENNIG Push Up 1-3

Redatelj	Dario Harjaček
Prevoditelj	Dubravko Torjanac
Adaptacija teksta	Dario Harjaček i Dubravko Mihanović
Dramaturški suradnik	Dubravko Mihanović
Scenografi	Iva-Matija Bitanga i Leo Vukelić
Kostimografkinja	Sara Lovrić Caparin
Autori glazbe	Pavao Miholjević i Jura Ferina
Oblikovatelji svjetla	Zdravko Stolnik i Joško Bakula
Jezična savjetnica	Đurđa Škavić

IGRAJU

HEINRICH	Jakov Bilić
ANGELIKA	Barbara Nola
SABINA	Antonija Stanišić Šperanda
ROBERT	Amar Bukvić
PATRICIJA	Bojana Gregorić Vežzović
HANS	Zoran Gogić
FRANK	Sven Šestak
MARIJA	Ivana Bolanča

Inspicijenti	Ana Dulčić i Sergej Mioč
Šaptačica na probama	Andrea Glad

Premijera u HNK u Šibeniku	14. veljače 2013.
Premijera u GDK "Gavella"	01. ožujka 2013.

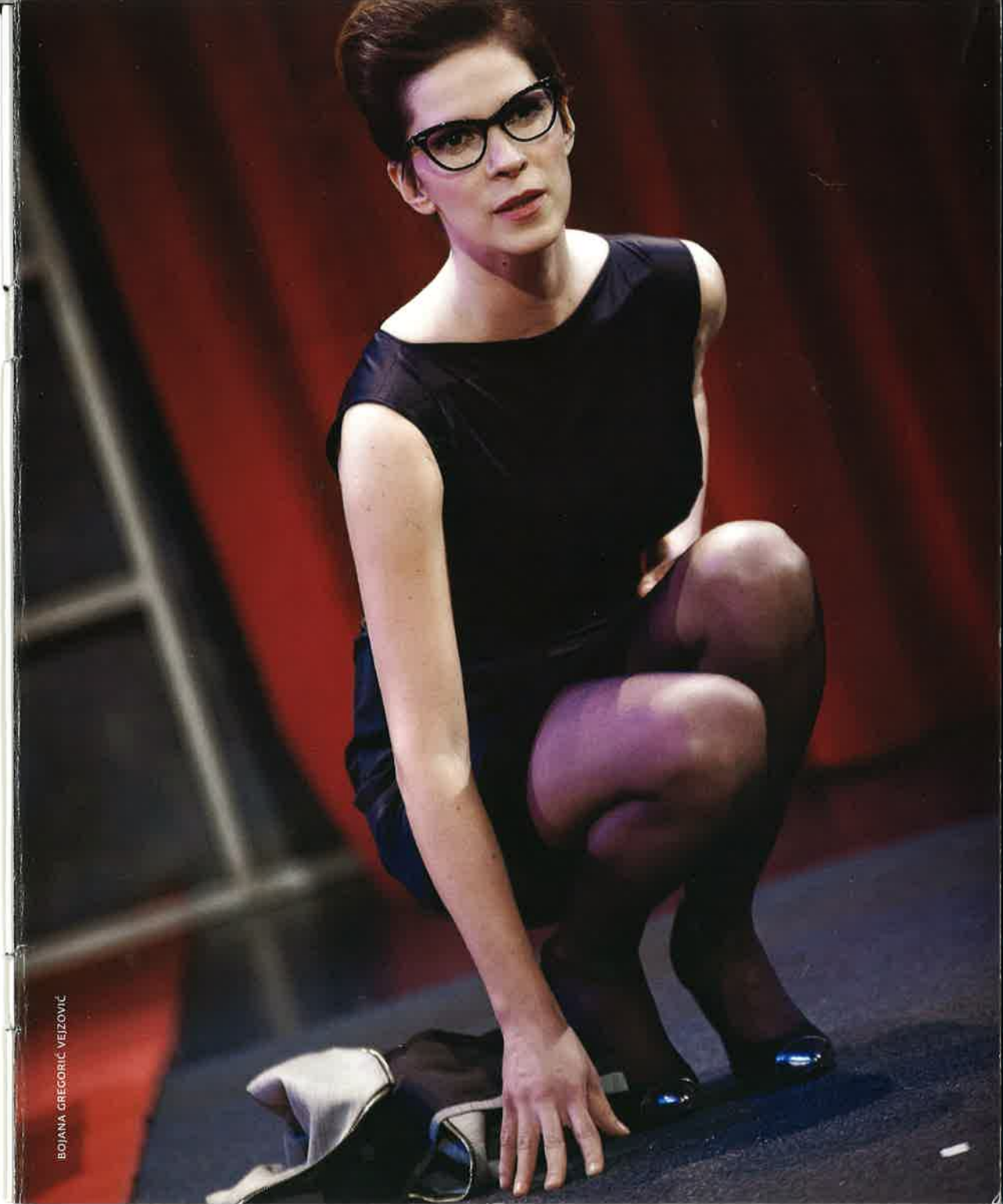
HNK U ŠIBENIKU

voditelj tehničke službe: Boris Radić; scenski radnici: Živko Gulin, Frane Celić, Pavle Karega

GDK "GAVELLA"

tehnički upravitelj: Goran Jerosimović; majstor pozornice: Vilim Pustišek; vodstvo rasvjete: Mijo Kočiš; majstor svjetla: Zdravko Stolnik; majstori tona: Christian Kanazir, Branko Puceković; vodstvo ženske krojačnice: Jelica Mikuš; vodstvo muške krojačnice: Slavko Ričko; vodstvo bravarske radionice: Ivica Kulaš; vodstvo stolarske radionice: Krunoslav Ozimec; tapetarski radovi: Tomislav Barbarić; ličilački radovi: Josip Kukuruzović; vodstvo šminke i frizure: Danijela Pavlek; frizerka: Darinka Smetiško; šminkerice: Laura Buljan, Sonja Pavičić; rekviziter: Ivan Borčić; garderobijerke: Ružica Valenčak, Ljiljana Dimova
Peternel, Sanja Tenjer, Dubravka Herout

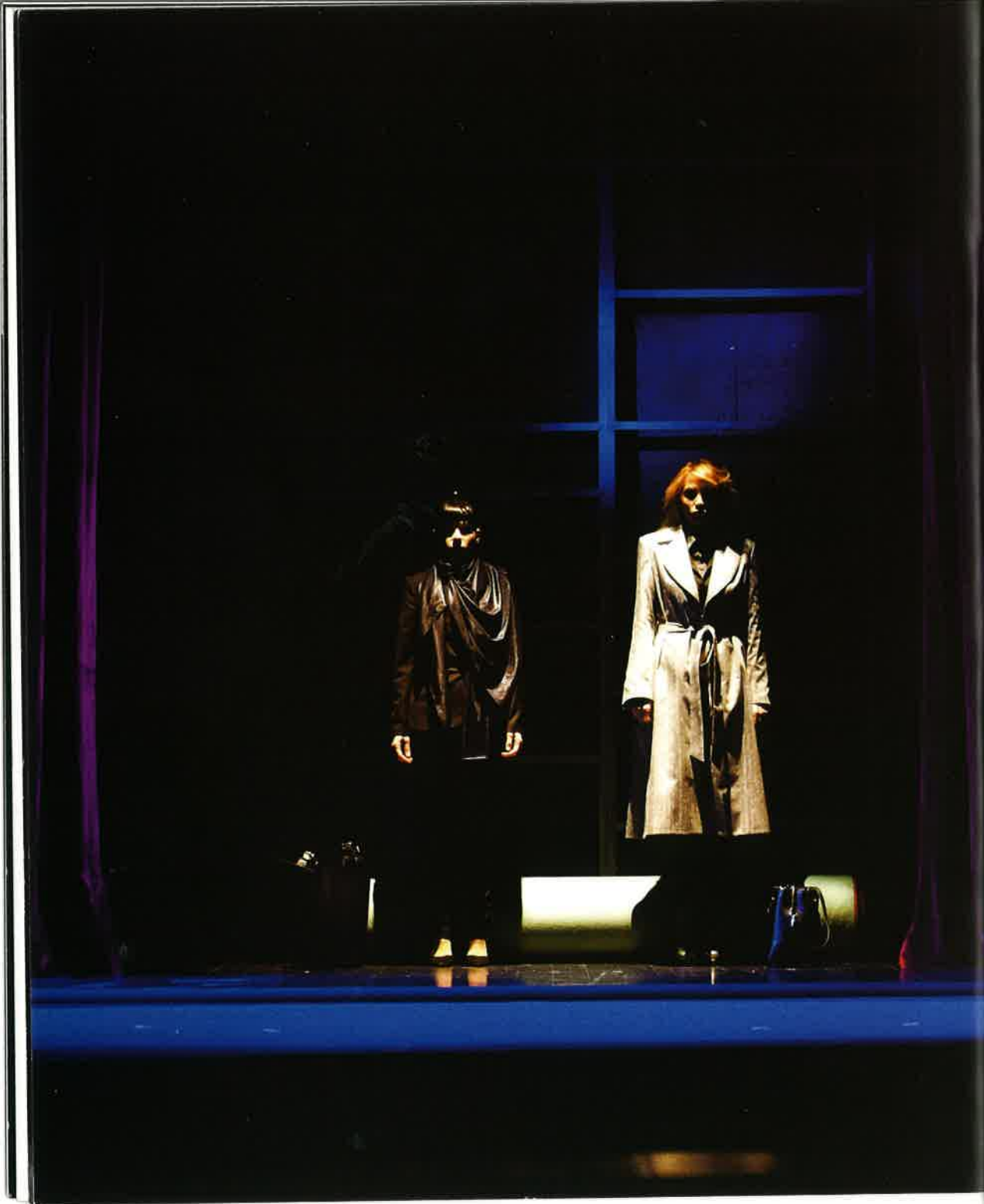
BOJANA GREGORIĆ VEJZOVIC

BOJANA GREGORIĆ VEIZOVIĆ, BARBARA NOLA, ANTONIJA STANIŠIĆ ŠPERANDA, SVEN ŠESTAK, AMAR BUKVIĆ

Roland Schimmelpfennig

Rođen je 1967. u Göttingenu, njemačkom gradu u Donjoj Saskoj. Isprva je radio kao novinar i pisac u Istanbulu. Studij režije na Školi Otta Falckenberga upisuje 1990. godine; radi kao asistent režije, kasnije suradnik i umjetnički rukovoditelj Münchener Kammerspiele, koji napušta 1996., nakon čega djeluje kao slobodni pisac i prevoditelj. Od 1993. godine piše radio-igre i kazališne komade, do danas se redovito pojavljući s novim tekstovima, od kojih su vjerojatno najpoznatiji *Riba za ribu* (*Fisch um Fisch*), *Prije dugo vremena u svibnju* (*Vor langer Zeit im Mai*), *Srednjoeuropsko vrijeme* (*MEZ*), *Arapska noć* (*Die arabische Nacht*), *Push Up 1-3*, *Žena od prije* (*Die Frau von früher*), *Na ulici Greifswalder* (*Auf der Greifswalder Straße*), *Calypso*, *Zlatni zmaj* (*Der Goldene Drache*)... U sezoni 1999./2000. Schimmelpfennig radi kao dramaturg i pisac pri Schaubühne am Lehniner Platz, gdje mu je i praižvedeno nekoliko dramskih tekstova (*Pred dugo vremena u svibnju*, ožujak 2000.; *Srednjoeuropsko vrijeme*, svibanj 2000.; *Push Up 1-3*, studeni 2001.). Bio je i kućni autor Deutsches Schauspielhaus u Hamburgu. Aktivan je i kao redatelj, uglavnom svojih komada, esejist, libretist... Za svoj rad Schimmelpfennig je dosad primio više značajnih nagrada, između ostalih i dvije Else-Lasker-Schüler nagrade (1997. i 2010.), dvije Nestroyeve nagrade (2002., kao najbolji mladi autor, za *Push Up 1-3*, te ponovno 2009.), nagradu Mülheimer (2010.)... *Zlatni zmaj* je 2010. proglašen "dramom godine", po izboru kritičara Theater Heutea. "Schimmelpfennigovi kazališni komadi su konstrukcije, a on sam je, prema načinu na koji eksperimentira s pripovjednom tehnikom, autor umijeća fuge.", zapisano je o ovome, po svojoj prilici najizvođenijem suvremenom njemačkom dramatičaru, koji se "kreće nekim drugim, još neistraženim dramaturškim putevima suvremenog kazališta". ●

SVEN ŠESTAK

DUBRAVKO
MIHANOVIĆ

Dramaturška bilješka uz **Push Up 1-3**

Roland Schimmelpfennig i u svojoj domovini, čini se, zbunjuje kritičare. Sada vjerojatno manje nego prije, jer postao je jedan od najznačajnijih suvremenih njemačkih, ali i europskih dramatičara, pa je teže dovesti ga u pitanje, no ranije se nerijetko dvojilo kako točno pristupiti njegovim dramama. Za neke su one (bile) prepoetske, za druge je nakon *Arapске noći* "postao pripovjedačem", jedni su mu prigovarali distanciranost i hladnoću, drugi u njegovim tekstovima otkrivali kič te manjak društvenog angažmana... Peter Michalzik (uglavnom citirajući Georga Hensela) tako o Schimmelpfennigu piše: "Ipak preostaje pitanje kojoj vrsti dramatičara Schimmelpfennig zapravo pripada. Kazališni kritičar Georg Hensel u svojem veoma čitanom i sada već više desetljeća starom kazališnom vodiču, pod naslovom *Kazališni repertoar (Spielplan)*, kazališne je autore podijelio u različite skupine. Jedna se od njih zove "dramatičari za koje kažemo da su pjesnici u užem smislu". Nedvojbeno ćemo se vrlo brzo usuglasiti da Schimmelpfenniga možemo uvrstiti u rečenu kategoriju. "Mnogi će ljudi za poeziju, ako je uopće nečime i smatraju, reći da je aristokratski kič.", započinje Hensel svoj članak, u kojem između ostaloga govori o Hofmannsthalu, Eliotu, Garciji Lorci, Handkeu i Straußu. A kič je zapravo i ono glavno što se Schimmelpfennigu predbacuje i povezuje sa sumnjom da je protuprosvjetaljski. Predbacuje mu se, naime, idiličnost koja nema nikakve veze sa stvarnim svijetom, kao i nedostatak sadržaja i formi." (...) "Obilježje *poeta* je premoć metaforike nad igrom, struktura komada podsjeća više na glazbenu kompoziciju, a ne orijentira se toliko prema zakonima naracije. Pojava anđela ili đavola ne predstavlja *poetama* nikakvu poteškoću. I oni pišu u stihovima. Pogledamo li kako Schimmelpfennig od *Arapске noći* bez najmanjih problema integrira svoju poeziju u zatvorenu i funkcionalnu radnju, do koje je mjere u međuvremenu njegova mašta involvirana ili zapletena u najveću od svih iluzija koja se obično naziva stvarnošću, tada ćemo pojmiti kakvo izvanredno mjesto taj autor zauzima. *Poete* koji nema problema sa silaskom s poetskih visina. Kojega to, kako izgleda, čak i zabavlja." I doista, Schimmelpfennig se od poezije odmakao, da bi joj se ponovno vratio, možda čineći taj krug, ili spiralu, i zato da bi provjerio može li pisati i vrlo čiste drame, što god to značilo. *Push Up* 1-3 svakako je takav njegov rad (praizveden 2001. godine u Berlinu, u jednom od najvažnijih njemačkih i europskih teataru, Schaubühne am Lehniner Platz, u režiji Thomasa Ostermeiera), tekst toliko usredotočen na esenciju dramskog, na dijaloge koji bez

Citati su preuzeti iz knjiga: *Die Frau von früher: Stücke 1994 – 2004*, Roland Schimmelpfennig; Peter Michalzik; Fischer Taschenbuch, 2004.; preveo: Dubravko Torjanac; *te Lanzarate i drugi tekstovi*, Michel Houellebecq; Litteris, Zagreb 2007.; prevele: Marija Jelinek, Marija Bašić; urednik, Dražen Katunarić

suvišnih uvoda ulaze u sukob i monologe koji se ne skrivaju ni iza čega, da je u njemu spomenuto "poetsko" i "pripovjedačko" po svojoj prilici suviše tražiti, barem ne u većoj mjeri no što bismo ih mogli otkriti kod bilo kojeg drugog dramatičara, posebno onih koji se jasno naslanjaju na brechtijansku tradiciju. "Schimmelpfennig nije Čehov.", napisat će Michalzik, ali ne stječe se dojam da on to uopće pokušava biti. Jer ako je Čehov ponirao u stvarnost nastojeći joj – tretmanom dramskog vremena, "skrivanjem" zapleta i životnošću lica – biti nalik, Schimmelpfennig radi suprotno, on sažimlje, stilizira i, na neki način, kompilira.

"Push Up 1–3" primjer je takvog postupka, gdje imamo dojam da je pisac izrezao vlastiti tekst i iznova ga slijepio, ne s ciljem modernističkog eksperimenta, već čistoće, lišavanja svega što bi moglo gušiti dramu. Tome je tako i zbog onoga o čemu Schimmelpfennig u ovom slučaju piše, a to je zagledanost u naličje blagostanja, kritika cijelog jednog sustava i načina života koji mu robuje. Obračun s takvom temom, naime, ispravno je pretpostavio autor, ne trpi okolišanje i prenemaganje.

Za njemačkog dramatičara, rođenog 1967. godine, liberalni (ili "poduzetnički", rekli bi neki) kapitalizam čovjeka usredotočuje na zapravo nebitno, svodeći ga na materijalističkog predatora kojemu su iz života isisali bilo kakvu duhovnost, a sada mu pokušavaju – odnosno, on si sam pokušava, nemoćan postupati drugačije – oduzeti i osjećaje, jer na putu do uspjeha (pisali ovu riječ s navodnicima ili bez njih) osjećaji mogu biti tek smetnja. Ako i jest hladan, svijet *Push Upa 1–3* takav je s pravom: jedina toplina negdje je drugdje, u ovom slučaju u Indiji (zanimljivo je prisjetiti se jednog eseja Michela Houellebecqa iz knjige *Lanzarote i drugi tekstovi*, gdje govori o tome kako Nijemci, kad ostare, redovito nastoje pobjeći nekamo na jug, na sunce), a da bi ju se osjetilo na vlastitoj koži, treba nemilosrdno pomesti konkurenciju, koja priželjkuje istu tu toplinu.

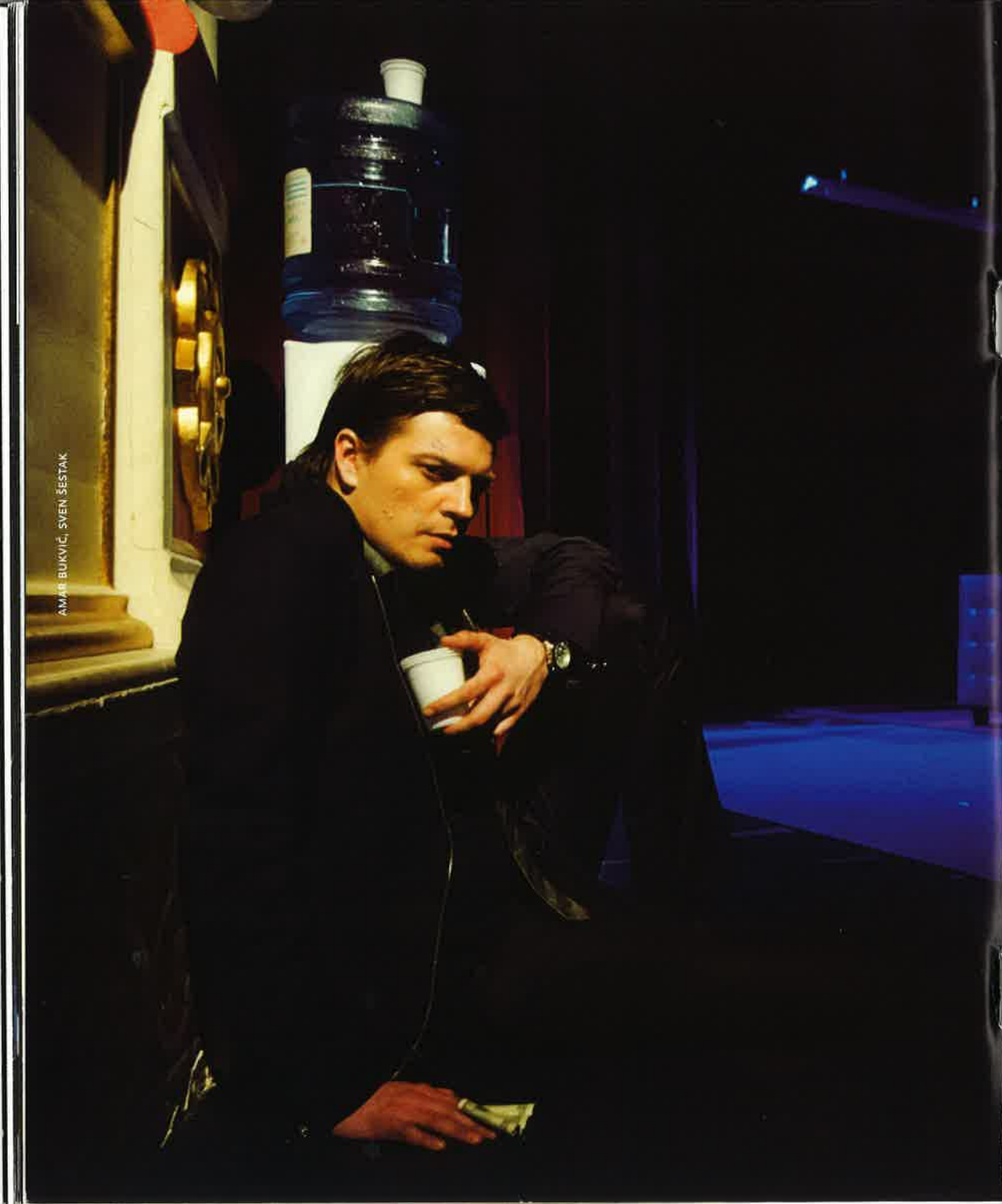

Nama u Hrvatskoj, na početku 2013. godine, *Push Up* 1-3 može se doimati poput pogleda u svijet koji mi direktno ne živimo, barem ne još, svijeta koji je negdje drugdje i događa se nekom drugom. No čak i ako jest tako, posve nam je lako iščitati Schimmelpfennigovo upozorenje, humano na najelementarniji mogući način, bez snobizma i lažne osjetljivosti. "Schimmelpfennig već neko vrijeme uspijeva uhvatiti više stvarnosti nego što to mogu sanjati naturalisti ili prosvjetitelji.", zapisat će Michalzik, nastavljajući: "Njegovi komadi nisu sadašnjost zbog detalja ili zbog odsječaka realiteta, već zbog svoje kompleksnosti i tajanstvenosti, ali i zbog svoje hladnoće koja odgovara hladnoći našega vremena." I dopustimo si još jednu paralelu sa spomenutim Houellebecqom, opet iz *Lanzarotea*; francuski pjesnik, esejist i romanopisac tamo, opisujući opustošeni krajolik otoka iz naslova, pomišlja:

"Na ovo će, rekoh sebi, nalikovati svijet nakon što propadne." Ista stvar mogla bi se – zašto ne? – reći i za koncert Schimmelpfennigovog "Push Upa", s jednakim, razornim zaključkom, pred koji ipak, prozračnosti radi, stavimo znak pitanja – je li svijet već propao? ●

AMAR BUKVIĆ, SVEN ŠESTAK

DARIO
HARJAČEK

Push Up 1-3

ANGELIKA: Da smo prijateljice, Sabina, onda bi se ujutro samo trebale pogledati i već bi se nasmiješile. Jer bi svaka od nas znala koliko dugo je ona druga, ujutro pred zrcalom, očajnički pokušavala s maskarom još nešto napraviti iz svoga dosadnoga lica. Kao i milijarde drugih žena. Kao i sve one blagajnice po supermarketima i referentice. Neobično, zar ne? Razmislite koliko vremena i novca u cijelom svijetu odlazi na to – kakvo rasipanje. Da smo prijateljice, jedna bi o drugoj znale takve stvari. Mogle bi jedna drugu pogledati u našminkane oči i smijati se. Sebi i nama. Našem očajničkom naporu ujutro pred zrcalom.

Dvije žene gledaju se šutke dugo, vrlo dugo.

(R. SCHIMMELPFENNIG, *PUSH UP 1-3*)

Dvije žene gledaju se šutke. Gledaju se, ali se ne smiju. Samo u stravi vlastite samoće, uništene snagom opojnosti ambicije, gledaju se u našminkane oči, spremne u tim istim očima, očima ove druge, vidjeti barem nešto manje snažno, a više ranjivo od pogleda vlastitih očiju. Dugo, vrlo dugo, reći će autor, ali to dugo ne znači niti pola sata, niti minutu, niti pola minute. Samo jedan pogled u te našminkane oči, zadržan pogled koji se hvata očima ove druge. Već je to dugo, vrlo dugo. Vrlo dugo. Postoji jedna neobična slika koju je Franz Kafka izložio u svom nedovršenom romanu *Amerika*: "Oklahomsko kazalište – kazalište koje je beskrajno." Svatko tko je tamo bio, morao je potvrditi kako se nikako sa sigurnošću ne može procijeniti koliko je ono veliko. Ta slika beskonačnog prostora teatra sve dublje postaje opsesivna točka mog kazališnog rada – sagledati gdje teatar počinje, a gdje završava, može postati smisljeno tek kad krenemo od stajališta da je to nemoguće: iza zastora stoji zastor, iza kojega je zastor, pa zastor, a onda zastor. Što se više trudimo izaći, sve smo dublje unutra. Iza našminkanih očiju, oči su same. No i te oči gledaju tek našminkani svijet. Kada bismo bili prijatelji s tim svijetom, samo bismo ga pogledali i već bismo se nasmiješili. Sebi i nama. Našem očajničkom naporu da budemo ozbiljni.

Iza zastora stoji zastor. Temelj inscenacije Schimmelpfennigovog *Push Upa* oslanja se upravo na viziju tog nedosanjanog svijeta, u kojem nas trenutak prodora prema naprijed uvijek podsjeća na mjesto gdje smo prije bili – u pripremi za kretanje prema naprijed. I sve to u beskrajnu započelih pokušaja gubi svoj oblik i postaje tek jedan jedini istiniti smijeh. Svatko tko će se smijati, shvatit će. ●

BARBARA NOLA

DARIO HARJAČEK

Umjetnik, otac, suprug, vlasnik psa. Preživio teško djetinjstvo u predgrađu Varaždina, gdje je s dvanaest godina, u vrijeme propasti socijalističkog poretka, prvi put došao u doticaj s alkoholom. Prvu pričest i Krizmu primio u crkvi Uznesenja BDM u Biškupcu kraj Varaždina. S osamnaest godina stječe vozačku dozvolu B kategorije. Za vrijeme studija dolazi u doticaj s lakim drogama. Nakon deset godina studiranja uspijeva završiti studij režije i radiofonije na ADU u Zagrebu. Diplomirao ocjenom dovoljan (2), s predstavom *Tri sestre* u Teatru &TD. U dvadeset i šestoj godini ulazi u građanski brak sa suprugom Jelenom. Sredinom prvog decenija ovog stoljeća kreće njegov polagani, ali vidljivi uspon pozornicama hrvatskih kazališta. Do sad uspio režirati na gotovo svima. Veseli se budućnosti i općenito je optimistična osoba s lagano melankoličnom crtom. Član Hrvatskog društva dramskih umjetnika. ●

BOJANA GREGORIĆ VEJZOVIĆ, ZORAN GOGIĆ, IVANA BOLANČA, ANTONIJA STANIŠIĆ ŠPERANDA, BARBARA NOLA, JAKOV BILIĆ, SVEN ŠESTAK, AMAR BUKVIĆ

HRVATSKO NARODNO KAZALIŠTE U ŠIBENIKU
KRALJA ZVONIMIRA 1, ŠIBENIK

BLAGAJNA +385 (0) 22 213 088
CENTRALA +385 (0) 22 213 145
PROPAGANDA +385 (0) 22 212 473
FAX +385 (0) 22 212 134
www.hnksi.hr

RAVNATELJICA Nera Gojanović Kljajić
MARKETING, PROPAGANDA I PRODAJA Željko Koloper,
Jadranka Šestan Kostanić, Iva Radovčić
VODITELJ TEHNIČKE SLUŽBE Boris Radić

IZDAVAČ HNK u Šibeniku
ZA IZDAVAČA Nera Gojanović Kljajić
UREDNIK Dubravko Mihanović
FOTOGRAFIJE Matko Jakelić, Željko Krnčević
OBLIKOVANJE KNJIŽICE Maja Draganić (Studio Cuculić)
DIZAJN PLAKATA Zoran Diklić (Median)

MEDIJSKI POKROVITELJI

ŠIBENIKIN

POKROVITELJI

ŽUPANIJA
ŠIBENSKO-KNINSKA

Grad Šibenik

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture

PODI ŠIBENIK

RESTORAN PEŠKARIJA

BORMIL d.o.o.
TRGOVINA TURIZAM GRAĐEVINARSTVO I RIBARSTVO

TISKARA **MALENICA**
d.o.o. ŠIBENIK

GRADSKO DRAMSKO KAZALIŠTE 'GAVELLA'
FRANKOPANSKA 8 – 10, ZAGREB

BLAGAJNA +385 (0) 1 48 64 616
CENTRALA +385 (0) 1 48 49 222
PROPAGANDA +385 (0) 1 48 64 601
FAX +385 (0) 1 48 48 540
www.gavella.hr

RAVNATELJ Darko Stazić
DRAMATURG Dubravko Mihanović
VODITELJ MARKETINGA I PRODAJE Mladen Šoškić
IZVRŠNA PRODUCENTICA Sonja Kovačić
TEHNIČKI UPRAVITELJ Goran Jerosimović

GENERALNI POKROVITELJ

MEDIJSKI POKROVITELJI

POKROVITELJI

JADRANSKO
Moje osiguranje!

RAČUNALA **KONČAR**

● ● ● **FED**

 ROSAL
MELEM

JADRAN

SEZONA 2012./2013.